

Svetski časopis Hrišćanske adventističke crkve

Aventistički svet

Pregled

Radikalno predanje

GODIŠNJI IZVEŠTAJ

STRANA 3.

1. tromesečje 2018.

Pregled 1. tromešćeje 2018.

PRIČA SA NASLOVNE STRANE

Radikalno predanje 8

Džon Bredšo

Hristovo utelovljenje je toliko dalekosežno da mi i dalje govorimo o tom događaju.

POGLED U SVET

Lična savest i reformacija 3

Ted N. C. Vilson

Središte je u Pismu.

OSNOVNO VEROVANJE

„Izvor svakog dobra“ 12

Laslo Galus

Kako je reformacija očajanje zamenila nadom.

ADVENTISTIČKO NASLEĐE

Bekstvo preko krova 14

Majkl V. Kembel

Možda Klarens Krajsler nije naširoko poznato ime. Ali njegova služba nije ništa manje zadivljajuća zbog toga.

ODGOVORI NA BIBLIJSKA PITANJA

„Gosti i došljaci“ 16

Angel Manuel Rodriguez

RAD CRKVE

Pogled u svet 3

IZVEŠTAJ IZ SVEĆA

Pregled novosti 3

www.adventistworld.org

Onlajn časopis dostupan na 13 jezika

„Evo ču doći brzo...“

Naša misija je da uzdignemo Isusa Hrista, ujedinjujući sve adventiste u verovanjima, misiji, životu i nadi.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik

Bil Not

Medunarodni menadžer za izdavaštvo

Čun Pjung Duk

Izdački odbor:

Ted N. Wilson, predsednik; Giljermo E. Biadi, potpredsednik, Bil Not, sekretar; Lisa Berdssi; Vilijams Kosta; Daniel R. Džekson; Piter Lendles; Robert Lemon; Džefri Mbvana; G. T. Ng; Dejzi Orion; Huan Prestol; Ela Simons; Artur Štele; Rej Valen; Karnik Dukmecijan, pravni savetnik

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:

Li Jirong, predsedavajući; Jutaka Inada; German Lust; Čun Pjung Duk; Han Suk Hi; Guimo Sung;

Urednici u Silver Springu, Marilend:

Andre Brink, Lael Sizar, Džerald A. Kingbeil (pomoćnici urednika), Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Vilona Karimabadi, Endrju Mekčesni

Urednici u Seulu, Koreja:

Čun Pjung Duk; Džej Man Park; Hio Jun Kim

Tehnički koordinator

Merl Poire

Urednik u celini

Mark A. Finli, Džon M. Fauler

Viši savetnik

E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer

Kimberli Braun

Pomoćnik urednika

Marvin Torp-Baptist

Upravni odbor:

Li Jirong, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Jutaka Inada; German Lust, Rej Valen;

Po službenoj dužnosti:

Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Ted N. Wilson

Tehničko uređenje i dizajn Adventističkog sveta:

Džef Dever, Bret Meliti

Tehničko uređenje Adventističkog sveta – Pregleda:

Rusija: Vitali Kacal

Srbija: Gordana Ardeljan

Konsultanti:

Ted N. Wilson, Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Leonardo R. Asoj Giljermo E. Biadi, Mario Brito, Abner de Los Santos, Den Džekson, Rafat Kamal, Mihel Kaminiskij, Erton Keler, Ezras Lakra, Li Jirong, Izrael Leito, Tomas L. Lemon, Džefri G. Mbvana, Paul S. Racara, Blazius M. Ruguri, Ela S. Simons, Artur Štele, Glen Taunend, Eli Vejk Dido

Prevodilac:

Tamara Babić

Piscima:

Rado prihvatomo nezatražene članke. Adresa uredništva je Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638

I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org

Veb-sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama.

Časopis Adventistički svet – Pregled izlazi tromesečno.

2018, № 1

Stratezi za odnose sa javnošću smatrali su tu objavu propuštenom prilikom.

Sav potencijal sadržan u jednoj priči koja je mogla da izvrši silan kulturni uticaj bio je proćerdan odlukom donetom u poslednjem času da vest procuri do male grupe društveno beznačajnih radnika bez ikakvog obrazovanja kad je reč o medijskim odnosima. Štaviše, objava je usledila usred noći kad je ciklus vesti za taj dan utihnuo, pa uobičajena pokrivenost glavnih kanala nije mogla biti obezbeđena.

Čak je i velika horska grupa okupljena da proslavi objavu izgleda propustila trenutak za maksimalni uticaj, zbog čudne odluke da svoju muzičku tačku izvede pred malobojnom publikom u mračnom brežuljkastom delu zemlje.

Sam par, mada je posedovao izvestan potencijal da ostvari publicitet, nije doprineo unapređenju svoje stvari relativnim čutanjem u trenutku kad su bili neophodni glasnogovornici, jasni i lako razumljivi. O majci je čak rečeno da, umesto da podstakne javno interesovanje za tu priču, ona „čuvaše sve riječi ove i slagaše ih u srcu svojem“ (Luka 2,19). Po svemu sudeći, trebalo joj je nekoliko godina da shvati kako je u pitanju zaista velika priča.

A ipak je to priča koju svet nikada ne može da zaboravi – priča koja više od svih ostalih dominira svešću ove planete svakog decembra i, zapravo, tokom čitave godine. Iako je vrlo mali deo evandeoskog narativa o Isusovom rođenju saglasan pravilima medijske elite, ipak je pokazao ogromnu „izdržljivost i trajnost“, zaokupljajući milione – stotine miliona – ljudi iz godine u godinu, iz veka u vek, svojom bezvremenom pričom o nadi i obećanju. To je protivteža onoga što deluje kao spoj suprotnosti: svemoć skrivena u krhkosti, bogatstvo prerušeno u siromašnu odeću, promena koja pristiže u ličnosti jedne bebe.

I da, vi ćete takođe ispričati ponovo tu priču ove godine – detetu, rođaku, nećaku ili unuku, jer je i vi smatrate potpuno nezaobilaznom. To je događaj od koga datiramo sve svoje realnosti, odlučujući mehanizam pomoću kojeg se otvara i zatvara kapija istorije.

„S nama Bog“ jedna je od najstarijih priča na ovoj planeti, a ipak, záculo, izgleda večito nova. Ponovo proživite tu priču – i blagodat – još jednom i ove godine.

Bill Knott

GODIŠNJI IZVEŠTAJ

Markos Paseđi, *Adventistički svet*

Na godišnjem zasedanju GK izglasano da se nastavi dijalog o jedinstvu i procesu pomirenja

Adventistički svet i Adventistička informativna mreža

Zuki Mksoli, član izvršnog odbora Generalne konferencije, učestvuje u diskusiji u ponedeljak poslepodne.

Posle skoro šestočasovne diskusije i debate, većina članova Izvršnog odbora Generalne konferencije adventista sedmog dana izglasala je na godišnjem zasedanju da dokument naslovljen „Procedura za pomirenje i privrženost upravi crkve: Faza II“ bude prosleđen Odboru za nadgledanje jedinstva na dalje razmatranje.

„Crkva je progovorila“, izjavio je Ted N. C. Wilson, predsednik Crkve adventista sedmog dana. „Dокумент se vraća Odboru. Božjom blagodću naći ćemo načina da se ponovo usaglasimo.“

Obim drugog dokumenta

Dokument je opšti prikaz druge faze procesa pomirenja izglasani tokom prošlogodišnjeg zasedanja, s namerom da se iniciraju standardne procedure za očuvanje jedinstva crkve u onim predmetima gde ne postoji saglasnost. Dotične oblasti uključuju osnovna verovanja, izglasane akcione planove, ili način funkcionisanja crkve. Faza I bila je izglasana na Godišnjem zasedanju 2016.

Dokument Faza II naglašava da će Izvršni odbor predano „raditi na očuvanju upravnih i organizacionih struktura Crkve adventista sedmog dana na svim nivoima“ u kontekstu „pobožne trpeljivosti, hrišćanske ljubavi i spasonosne blagodati“.

„Smatram da crkva gaji duh trpeljivosti“, kazao je Wilson tokom celodnevne diskusije. „Naš cilj je da spasemo. Ali moramo imati poštovanja za ono što izglosa svetska crkva.“

Nastavak na sledećoj strani ▶

GODIŠNJI IZVEŠTAJ

Funkcionisanje crkve

Dokument Faza II, vraćen Odboru koji ga je sastavio, takođe predstavlja ponudenu osnovu za potrebe funkcionsanja crkve, temeljeći se na biblijskim citatima, kao i principima koje je izrazila Elen G. Vajt kao suosnivač crkve: „Kroz celo Svetu pismo, organizacija je predstavljala prioritet za Božji narod“, kaže se u dokumentu. „Postojanje crkvene organizacije takođe je jasan biblijski nalog i osnovno biblijsko učenje za Božji narod poslednjeg vremena.“

Premda priznaje da „pravila crkve nisu uvek nepogrešiva“, dokument objašnjava da pravila nude „najbolje prosudjivanje reprezentativne grupe crkvenih vođa u datom vremenu o tome kako denominacijski entiteti žive i rade zajedno“. Pravilnik Generalne konferencije o načinu rada crkve rezultat je glasanja predstavnika iz celog sveta ili tokom zasedanja Generalne konferencije svakih pet godina, ili za vreme godišnjeg sastanka Izvršnog odbora.

Dokument Faza II oslanja se na postojeća izglasana pravila kao što je B 15 05 koje pojašnjava „autoritativan glas“ *Pravilnika Generalne konferencije o načinu funkcionsanja crkve i B 15 10* koje iziskuje globalno prihvatanje *Pravilnika o načinu funkcionsanja crkve*. Dokument priznaje da „nesaobrazna praksa može predstavljati veoma složen izraz kulturnih, etničkih, teoloških, komunikacijskih i ekonomskih vrednosti, verovanja i prakse“ i „svrstava nesaobrazno postupanje u tri kategorije“.

Kategorija 1 bavi se sa 28 osnovnih verovanja Crkve adventista sedmog dana. Kategorija 2 bavi se izglasanim akcionim planovima Izvršnog odbora Generalne konferencije koji su

„namenjeni za globalnu primenu“ i koji bi, ukoliko se ne primene, „nepovoljno uticali na jedinstvo crkve“. Kategorija 3 uključuje „pravilnike, inicijative i praksu koji su lokalni po svojoj prirodi, ne krše akcione planove izglasane na zasedanju Generalne konferencije ili na sastanku Izvršnog odbora Generalne konferencije, niti će uticati na crkveno jedinstvo“.

Pozadina dokumenta

Uvodni izveštaj dao je Tomas Lemon, potpredsednik Generalne konferencije i predsedavajući Odbora za nadgledanje jedinstva u misiji. Lemon je bio zadužen da olakša dalju primenu izglasanog Dokumenta 2016. o jedinstvu u misiji. „Proces koji ste vi izglasali prošle godine shvatili smo kao nalog pastorima, kao priliku da se povežemo sa ljudima širom sveta“, objasnio je Lemon.

Lemon je rekao da uprkos problemima u pogledu saglasnosti, on ne vidi „nikakav znak pobune“ u svojim interakcijama sa entitetima s kojima dolazi u dodir. „Jedinstvo i odanost vesti u Crkvi adventista sedmog dana snažni su kao što su uvek bili.“

Pre diskusije u kojoj su učestvovali prisutni na sastanku, G. T. Ng, izvršni sekretar, objasnio je da je dokument, mada se bavi predmetom rukopoloženja žena za propovedničku službu i mada je „bio pokrenut“ baš tim problemom, u stvari mnogo širi po obimu: „U njemu je reč o upravljanju“. Ng je podsetio članove da „nije na probi savest pojedinca, već upravljanje crkvom“.

Članovi izvršnog odbora glasaju za jedan od nekoliko predloga u diskusiji o dokumentu Faza II.

Komentari prisutnih na sastanku

Dokument od 14 stranica glasno je pročitao Hensli Muroven, pomoćnik sekretara Generalne konferencije. Članovi odbora su zatim dali komentare predsedništvu sa raznih mikrofona u sali.

Neki su podsticali Odbor da odobri dokument i da se krene dalje; drugi su podržali dokument uz predlog da se on vrati odboru na doradu. Oni koji su to podržavali pokrenuli su pitanja ustavnosti izvesnih segmenta dokumenta.

Jedna stvar je bila jasna: uprkos tome što su se obe strane čvrsto držale svojih ubeđenja, niko nije sugerisao rascep unutar Crkve adventista sedmog dana. „Želim da ovom telu pružim sigurnost“, kazao je Den Džekson, predsednik Severnoameričke divizije: „Apsolutno nemamo nikakvu namjeru da podelimo Adventističku crkvu i osnujemo sopstvenu crkvu u Severnoj Americi. Nećemo se odvajati od crkve. Predani smo delu ove crkve, i u Severnoj Americi i širom sveta.“

Glasanje i akcioni planovi

Glasanje je usledilo na osnovu predloga da se dokument vrati Odboru Generalne konferencije za statut i ostale pravilnike. Na odluku je kasnije dat amandman da se dokument vrati Odboru za nadgledanje jedinstva; sprovedeno je tajno glasanje a rezultat je bio 184 prema 114.

Gore: Dejvid Trim, direktor službe za arhiviranje, statistiku i istraživanje, iznosi jedan od nekoliko izveštaja na godišnjem zasedanju.

Levo: G. T. Ng, izvršni sekretar Generalne konferencije, daje izveštaj iz sekretarijata.

Osoblje Adventističkog sveta

Broj članova u Adventističkoj crkvi raste, ali izazovi ostaju

Izveštaj ističe značajna dogadanja kao i istorijske izazove.

Broj članova Crkve adventista sedmog dana raste širom sveta sve većom brzinom, rekao je Dejvid Trim, direktor Službe za arhiviranje, statistiku i istraživanje, prilikom javnog podnošenja izveštaja crkvenog Sekretarijata.

Prema Trimovom prikazu koji naglašava statističke trendove, 30. juna 2017. Adventistička crkva imala je 20.343.814 krštenih članova širom sveta. On je objasnio da uvećanje podrazumeva i činjenicu da je proces proveravanja, kojim se nastoji da se pronađu članovi koji su napustili crkvu, usporio posle nekoliko godina uporne primene u većini svetskih regija. Stope smrtnosti članova su takođe niže, rekao je on.

Međutim, proces provere članstva mora se nastaviti, kazao je Trim. „Poznavanje stanja u vezi sa članstvom pomaže nam da budemo dobri pristavi, a isto tako i pri strateškom planiranju“, istakao je on. Pre-gled situacije u vezi sa članstvom „je životno važno sredstvo u pastoralnoj službi“.

Trim je isto tako saopštilo članovima Izvršnog odbora da je stopa gubitka članova prilično visoka: 39 procenata ili dva na svakih pet novih članova. „Dozvolite mi da vas podsetim da članovi obično ne napuštaju crkvu usled teoloških razlika, već zato što u životu prolaze kroz neku krizu ili doživljavaju sukob u crkvenoj zajednici“, kazao je on. „Možda osećaju da nikome ne nedostaju, da niko o njima ne brine, ili da

su beznačajni. Posle nekoliko godina oni nestaju jer su jednostavno ispušteni.“

Uprkos gubicima, Trim je rekao da ukupna stopa pristupanja crkvi raste, jer mnoga mesta širom sveta doživljavaju misionski uspeh. „U Adventističkoj crkvi se svake 23 sekunde krsti po jedna osoba“, kazao je Trim. „Za poslednje dve godine krštenja su prosečno iznosila po 3.000 ljudi dnevno. A raste i broj novih crkava, što je najbolji pokazatelj postojanog rasta.“

Veliki izazov ostaje, rekao je Trim, u onom što je poznato kao prozor 10/40 – geografska lokacija koja obuhvata 69 naroda u kojima većinu populacije ne čine hrišćani. „Iako u toj oblasti živi oko 40 posto svetske populacije, adventističkih članova ima manje od 3 miliona“, istakao je Trim. „To znači samo 10 članova na 10.000 stanovnika.“

Trim je zaključio podsećanjem delegata da prebrojavanje uvek predstavlja samo sredstvo, a ne cilj po sebi. „To nam pomaže da znamo kako radimo i kuda idemo“, rekao je. „Ali ako brojke koristimo da sebe definišemo, one će nam naškoditi.“

Misija za svet

Direktor adventističke misije Gari Kraus rekao je okupljenima da misionari koji služe u drugim oblastima, osim njihove, ima 814 odraslih ljudi, plus njihove porodice. Većina putuje iz

Severne Amerike da bi služili u drugim crkvenim oblastima, kazao je. U okviru plana da se stomatološki i medicinski stručnjaci pošalju širom sveta, ima 62 misionara koji već rade, plus njih 31 koji se za to pripremaju.

Pod okriljem Adventističke misije Institut za svetsku misiju pruža multikulturalnu obuku za misionare koji služe u prekomorskim zemljama. Institut takođe obezbeđuje obučavanje misionara koji se vraćaju u svoje zemlje.

Adventističke službe za volontere, takođe deo Adventističke misije, imaju 1.200 volontera unutar divizije, naime 411 iz Severnoameričke divizije i 270 iz Južnoameričke – dve vodeće regije koje su postavile međunarodne volontere.

Broj pionira globalne misije, koji rade i osnivaju crkve u izolovanim oblastima, gde često i nema adventista, iznosi 2.000 u 130 zemalja, kazao je Kraus. Prošle godine Adventistička misija dodelila je 2,3 miliona američkih dolara za projekte osnivanja crkava širom sveta.

Kraus je rekao da oni primenjuju najnovije metode i tehnologije kako bi što bolje poslužili ljudima. „Zahvaljujući novom Strateškom sistemu Globalne misije o prioritetima, koji označava svetske oblasti sa većim potrebama u smislu prisustva adventista, bićemo u stanju da uspešno sprovedemo projekte u gradovima i oblastima koje predstavljaju najveći prioritet“, dodao je on.

Pouke iz istorije

G. T. Ng, izvršni sekretar svetske crkve, u svom obraćanju usredsredio se na više slučajeva napuštanja crkvi i krize tokom adventističke istorije.

„Ne postoji tako nešto kao što je pravolinjsko kretanje“, kazao je Ng raspravljajući o krizama kao što je teološka kriza 1888. i Kelgova kriza na početku dvadesetog veka. „Postoje jedino usponi i padovi.“

Ng veruje da su ta prošla iskustva pouka za sadašnjost, budući da pokazuju kako je Božje vođstvo nadilazilo ljudske nemire i pomagalo crkvi da ide napred čak i pre no što kriza nestane.

„Iako je crkva daleko od savršenstva, nadahnuti savet nam govori da se neće pojavitи neka druga crkva“, naglasio je Ng. „Misija mora ići napred.“

Ne tako davno imao sam preimrućstvo da stojim ispred Vitenberškog zamka u Nemačkoj, gde je pre 500 godina istog meseca Martin Luter otpočeo moćnu reformaciju, zakucavši izuzetno značajan dokument na vrata ove crkve. Tih prvobitnih vrata više nema, ali reformacija koja je otpočela 31. oktobra 1517. godine još uvek živi, i posle pola milenijuma.

Kad je Luter postavio svoju „Raspovrku o moći i efikasnosti indulgencija“ („95 teza“), namera mu je bila da pokrene akademsku debatu, a ne revoluciju. Taj dokument počinjao je ponizno:

„Iz ljubavi prema istini i u želji da se ona pojasci, velečasni otac Martin Luter, doktor lepih umetnosti i svete teologije, predavač ovde u Vitenbergu, namerava da brani sledeće tvrdnje i raspravlja o njima na ovom mestu. Stoga moli one koji ne mogu da budu prisutni i raspravlaju s njim usmeno da to učine u svom odsustvu pismom. U ime našeg Gospoda Isusa Hrista, amin.“¹

Centralna verovanja

Nastupajući protiv preovlađujućih učenja svoga vremena, Luterova dva centralna verovanja povodom kojih je vodio raspravu bila su:

1. *Sola Scriptura*: Biblija je jedino pravilo vere i života.
2. Ljudska bića se spasavaju verom, a ne delima.

Verovanje Martina Lutera u važnost Svetog pisma – i neophodnost da ono bude svakom dostupno – bilo je tako snažno da je za manje od 11 sedmica, dok je bio sakriven u Vartburškom zamku, preveo Novi zavet na nemački narodni jezik. Jezičke formule koje je koristio utrle su put

Lična savest i reformacija

„Vezani“ Božjom Rečju

opšteprihvaćenom prevodu Biblije na nemački jezik.

Moć i snaga reformacije vratila je ljudje jednostavnoj, a ipak dubokoj, biblijskoj istini. Uzimajući jasno značenje Pisma, Martin Luter mogao je da naučava te biblijske istine jasno i rečito. Luter je prigradio načelo *sola scriptura*, smatruјući da Sveti pismo samo govori u prilog svoje autentičnosti, da je jasno racionalnim čitaocima, služi kao sopstveni tumač i da je dovoljno samo po sebi da bude konačni autoritet hrišćanske doktrine.²

U knjizi *Velika borba* Elen Vajt objašnjava da su učenja Martina Lutera udarila „u sam temelj papske prevlasti“. Ona su sadržavala „osnovna načela reformacije“.³

Sola scriptura ili Prima scriptura?

Kasnije je još jedna doktrina, poznata kao *prima scriptura*, ušla u neke protestantske crkve. Ta doktrina

uči da „iako Pismo nije jedino pravilo vere u crkvi, ono je primarni autoritet. Ona se odnosi na prvenstvo Pisma, ili na to da je Pismo primarno u odnosu na tradiciju i eklezijastičke odluke, mada i one takođe imaju neki autoritet zajedno sa Pismom.“⁴

Ma koliko *prima scriptura* dobro zvučala, ona ide protiv principa reformacije zato što ne postavlja uvek Božju Reč kao konačni autoritet, iznad tradicije ili crkvenih učenja.

Tumačeći Luterov stav povodom principa *samo Biblja*, Elen Vajt je zapisala: „Luter je uviđao opasnost od uzdizanja ljudskih teorija iznad Božje Reči. Neustrašivo je napadao spekulativnu nevernost učenjaka i suprotstavljaо se filozofiji i teologiji koje su tako dugo svojim uticajem vladale ljudima. Osudivao je takve studije ne samo kao bezvredne nego i štetne, i nastojao da um i srce svojih slušalaca sa sofističkih tvrdnjih filozofa i teologa skrene na

Ted N. C. Vilson

Martin Luter je dopustio da Sveti pismo informiše njegovu savest i upravlja njegovim postupcima.

Tako moramo i mi da činimo.

večne istine koje su iznosili proroci i apostoli.⁵

Oni koji svesrdno prihvataju princip *sola scriptura* i biblijske metode proučavanja ponekad se pogrešno prikazuju kao naivni, loše informisani i ograničenog uma od strane onih koji Bibliju posmatraju kao ljudsku knjigu i proučavajući je koriste kritičke metode. U zvaničnom dokumentu „Metode proučavanja Biblije“, koji su izglasali članovi Izvršnog odbora Generalne konferencije adventista sedmog dana, stoji:

„Kao što oni koji ne priznaju Hristovu božansku prirodu ne mogu da shvate svrhu Njegovog utelovljenja, isto je tako nemoguće da oni koji Bibliju vide samo kao ljudsku knjigu razumeju njenu vest, ma koliko njihove metode bile iscrpne i temeljne.

Čak su i hrišćanski učenjaci koji prihvataju božansko-ljudsku prirodu Svetog pisma, ali ih njihovi metodološki pristupi navode da se uveliko zadržavaju na njegovim ljudskim aspektima, u opasnosti da biblijsku vest liše njene sile, potiskujući je u drugi plan dok se koncentrišu na njenog prenosioca. Takvi zaboravljaju da su prenosilac vesti i sama vest neodvojivi, da prenosilac bez vesti predstavlja praznu ljušturu te nije u stanju da se pozabavi vitalnim duhovnim potrebama ljudskog roda.“⁶

Predani hrišćani „koristiće samo one metode koje u potpunosti priznaju dvojnu, neodvojivu prirodu Svetog pisma, poboljšavaju (njihovu) sposobnost da razumeju i primene njegovu vest, i jačaju veru.“⁶

Savest pojedinca i Sveti pismo

Iznoseći svoj čuveni stav na saboru u Vormsu, Luter je objasnio da svoje postupke zasniva na Svetom pismu, budući da je informacije za svoju

savest našao u toj knjizi, umesto da se oslanja na tradiciju, kulturu ili lično mišljenje.

„Stoga, sem ako se ne uverim sveđočanstvom Svetoga pisma ili najjasnijim rezonovanjem“, govorio je Luter, „sem ako ne budem ubeden odlomcima koje sam citirao, i ukoliko oni ne obavežu moju savest Reču Božjom, *ne mogu i neću da se odrekнем*, jer nije bezbedno da hrišćanin govoriti protiv svoje savesti.“⁷

Kako su na Lutera navaljivali da udovolji zahtevima crkve i države bez obzira na ono što kaže Biblija, on je više nego jasno stavio do znanja da njegovom savešću upravlja Sveti pismo.

„Pristajem svim srcem“, rekao je u svom odgovoru, „da car, knezovi pa čak i najjednostavniji hrišćani ispituju moje delo i prosuđuju o njemu, ali pod jednim uslovom: da Reč Božju uzmu kao svoje merilo. Ljudi ne mogu ništa tu da učine sem da je poslušaju. *Nemojte vršiti nasilje nad mojom savešću, koja je vezana i okovana Svetim pismom.*“⁸

Martin Luter je dopustio da Sveti pismo informiše njegovu savest i upravlja njegovim postupcima. Tako moramo i mi da činimo. Suština reformacije je lični odnos sa Bogom kroz Njegovu Reč i živu veru.

Reformacija treba da se nastavi

Reformacija nije otpočela niti se završila sa Martinom Luterom. „Ona treba da se nastavi do završetka istorije ovog sveta“,⁹ pisala je Elen Vajt.

Tokom čitave istorije Bog je čuvao svoju istinu posredstvom Pisma i putem prosvetljenja Svetim Duhom, otkrivajući nove istine u svojoj Reči. Od životne je važnosti da se mi, prilikom razmatranja „nove istine“, čvrsto držimo biblijskog teksta datog u Isajiji

8,20: „Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.“

Sveti pismo je bilo u središtu reformacije, i potrebno je da bude i u središtu našeg života danas. Neophodno je da budemo glasnici koji ističu *sola scriptura* (samo Pismo), *sola fide* (samo vera), *solas Christus* (samo Hristos) i *soli Deo gloria* (slava samo Bogu).

Da li je reformacija završena? Ne! Neka bi Bog učinio da mi nastavimo da je ostvarujemo, jer na samom kraju vremena naše svedočanstvo i dalje mora biti zasnovano jedino na Reči Božjoj. Ostanimo verni Bogu i Njegovoj Reči tako da, kada nađe proba, i mi, poput Lutera, budemo u stanju da zauzmemo svoj stav, kao i da nam savest bude „vezana“ Svetim pismom.

¹ „The 95 Theses“, at www.luther.de/en/95theses.html

² Videti „What the Bible and Lutherans Teach“, na sajtu wels.net/about-wels/what-we-believe/

³ Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 126. orig.

⁴ Videti „Prima Scriptura, Sola Scriptura and Sola Ecclesia“, na sajtu www.orthodoxevangelical.com/2014/02/26/prima-scriptura-sola-scriptura-and-sola-ecclesia/

⁵ Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 126. orig.

⁶ „Methods of Bible Study“, odobrio i izglasao Izvršni odbor Generalne konferencije adventista sedmog dana na godišnjem zasedanju GK u Rio de Žaneiru, Brazil, 12. Oktobar 1986. Za ceo dokument videti: www.adventist.org/en/information/official-statements/documents/article/go/~methods-of-bible-study/

⁷ J.H. Merle d'Aubigne, *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, b. 7, ch. 8, navedeno u Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 160. orig.

⁸ U d'Aubigne, b.7, ch. 10, navedeno u Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 166. orig. (kurziv dodat)

⁹ Elen G. Vajt, *Velika borba*, str. 148. orig.

Ted N. C. Wilson

je predsednik Crkve adventista sedmog dana. Dodatni članci i komentari iz predsednikove kancelarije dostupni su na Twiteru: @pastortedwilson i na Fejsbuku: @PastorTedWilson.

Džon Bredšo

Radikalno

Ruzveltovo ostrvo u Njujorku Siti je uzan, dve milje dug pojas zemlje u Ist Riveru, između Menhetna i zapadnog kraja Long Ajlenda. Danas je poznat po čuvenom vazdušnom tramvaju koji povezuje ostrvo sa gornjom istočnom stranom Menhetna. Međutim, u devetnaestom veku bilo je poznato iz drugačijih razloga, budući uvučeno u skandal koji je privukao pažnju čitave nacije.

Godine 1887, Ruzveltovo ostrvo bilo je poznato kao Ostrvo Bleksvel, a na njemu su se nalazili bolnica, zatvor i druge institucije koje je podigao grad Njujork, uključujući duševnu bolnicu Bleksvel Ajlend.

Duševna bolnica je trebalo da bude najsvremenija ustanova te vrste, gde bi se primenjivale najnaprednije raspoložive metode lečenja. Međutim, sve što je Njujork Siti postigao bila je prljava, opasna, prenatrpana duševna bolnica gde su pacijenti često hrani užegnutim namirnicama ili već u procesu truljenja, bili izloženi varvarskom postupanju, a često su ih čuvali i osuđenici iz obližnjeg zatvora.

Priče o ogromnim zloupotrebama i svireposti u duševnoj bolnici na ostrvu Bleksvel često su se pojavljivale u štampi. Njujorški *Tajms* objavio je 1879. članak pod naslovom „Mučenje duševnih bolesnika“. Godine 1887. novinar Neli Blaj tvrdila je da je duševno bolesna kako bi bila primljena

Često je potrebno radikalno predanje nekom zadatku zarad trajne promene.

predanje

u tu bolnicu i kasnije opisala stvarne uslove u njoj.

Izvestila je o šokantnim događajima tokom svog desetodnevног boravka u prenatrpanoj bolnici u Njujorškom *World-u*, novinama čiji je vlasnik u to vreme bio Džozef Pulicer, kao i u svojoj knjizi *Deset dana u ludnici* koju je objavila iste godine.

Blaj je opisala duševnu bolnicu kao „spravu za hvatanje pacova. Lako je uči“, piše ona, „ali nemoguće odatle izaći“. Pošto je bila primljena, prestala je da glumi duševnu bolest. Međutim, „što je normalnije govorila i postupala“, pričala je kasnije, „svi su je smatrali još ludom“.

Zahvaljujući boravku Neli Blaj u duševnoj bolnici na ostrvu Bleksvel i publicitetu koji je doživeo njen izveštaj, grad je investirao milion dolara u tu ustanovu, oslobodio pacijente imigrante koji su tu bili smešteni jednostavno zato što ih nisu razumeli, i otpustili veliki deo osoblja. To što je Neli Blaj postala jedno sa zaboravljenima, ugnjetavanima i maltretiranim dovelo je do monumentalnih promena koje su poboljšale život hiljada ljudi.

„K svojima dode“

Moglo bi se slobodno reći da je svet na koji je Isus došao pre 2000 godina bio ludnica. U vreme Isusovog rođenja, Galilejom je vladao paranoидni tiranin koji je naredio da se ubije

svako malo dete u gradu Vitlejem. Nazaret, grad u kome je Isus odrastao, imao je tako lošu reputaciju da je jedan od budućih Hristovih učenika upitao može li šta dobro doći iz tog mesta (Jovan 1,46). Mračni svet duševne bolnice u koji je ušla Neli Blaj bio je svirep i bez praštanja. Svet u koji je Isus ušao bio je monstruoznog gori. U vreme kad je Isus došao na zemlju, „greh je postao svojevrsna nauka, a porok posvećen kao deo religije“.¹

Šta bi nekoga poput Neli Blaj moglo navesti da preuzme na sebe jedan tako rizičan, potencijalno opasan zadatak? Blaj je bila vanserijska ličnost. Kasnije u životu postala je pronalazač i uspešna poslovna žena. U međuvremenu, postavila je rekord najbrže obavljenog putovanja oko sveta, vrativši se u Hoboken, Nju Džersi, 72 dana posle polaska. Rođena godinu dana pre početka građanskog rata u Sjedinjenim Državama obrela se u Pittsburgh, Pensilvanija, gde je i odrasla. Blaj je živela bogatim, raznovrsnim životom avanture i slave. Ali malo njih bi ustvrdilo da je njen trajni doprinos svetu predstavljala njena služba za nesrećne.

Često je neophodna radikalna predanost nekoj stvari da bi se ostvarila trajna promena. Pomislite na Gandiju, Martina Lutera Kinga, Jr, ili Nelsona Mandelu; svako od njih postigao je

promenu, ali uz ogromnu cenu koju su morali da plate.

Ipak, upravo utelovljenje Isusa Hrista – Isusa, božanskog Sina koji je došao na zemlju da živi kao čovek – predstavlja najčudesniju demonstraciju nesebičnosti koja je ikada viđena. Tu nije bilo u pitanju 10 dana provedenih u duševnoj bolnici, ni advokatski zahtev za oslobođenje, kao ni članci, knjige, avantura i bogatstvo. Tu je reč o Suverenu univerzuma koji napušta nebo – „što oko ne vide i uho ne ču“ – i dolazi na jedan svet bez moralnog kormila, gde Mu neprijatelji Božji oduzimaju život. Isus je još bio beba kada je Njegov zemaljski otac pobegao iz Vitlejema sa svojom porodicom kako Isus ne bi bio ubijen.

Na vreme

Ali Hristovo utelovljenje neće biti poput bilo kog rođenja u istoriji. Isus je rođen sa određenom svrhom, jednim posebnim ciljem. A ta svrha još uvek se ostvaruje u životu miliona ljudi.

Govoreći o Isusu, Pavle piše u Filibljanima 2,6.7: „Koji, ako je i bio u obličju Božnjemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obliče sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek.“

Isus je bio čovek sa određenom misijom. Osuđenici na planeti Zemlji morali su dobiti priliku da upoznaju istinskog Boga i dožive iskustvo spase-

PRIČA SA NASLOVNE STRANE

nja od greha. Zamislite na trenutak da se misija Neli Blaj završila neuspehom. Šta bi bilo sa onim patnicima u duševnoj bolnici Njujork Sitijs, ženama prisiljenim da sede na grubim klupama u iznuđenom čutanju, skrhanim dušama uronjenim u ledenu vodu, potpuno odsečenim od spoljnog sveta – šta bi bilo sa svima njima? „Za dva meseca, postala bih mentalna i fizička olupina“, zapisala je Neli Blaj. Srećom, njena misija se uspešno završila. Ali, šta bi se desilo da je Isusova misija doživela krah?

Matej 1,21: „Pa će roditi sina, i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti svoj narod od grijeha njihovijeh.“ Upravo je to značenje utelovljenja. Narod izbavljen od greha. U smislu kovčega spasenja, utelovljenje i Isusova smrt na krstu predmet su istorijskog izveštaja. Ali Njegovo delo još nije sasvim završeno.

Jednoga dana, razgovarajući sa jevrejskim vođama, Isus je dao fascinantnu izjavu. Budući da su Ga osuđivali za bogohuljenje i kršenje Subote, Isus je rekao u Jovanu 5,40: „I nećete da dođete k meni da imate život.“ Zanimljivo je da im Isus nije kazao da je njihov problem zapravo greh. Mogao je, i bio bi u pravu. Ali Isus im je pristupio iz drugog ugla. Njegovi slušaoci, međutim, odbili su da prepoznaju da se rešenje za njihov greh nalazilo usred njih. Nisu bili voljni da dodu k Njemu, uprkos tome što su znali o Isusu i Njegovoj misiji.

Bilo im je potpuno jasno da je sveštenik Zarija izgubio sposobnost govora Božjom intervencijom. Nijedan sveštenik u Jerusalimu ne bi ostao nem a da to ne izazove veliko uzbude-

nje. Te vođe su čule izveštaj pastira koji su tvrdili da su videli i čuli anđele kako najavljuju rođenje Spasitelja. Znali su da je grupa filozofa posetila Jerusalim raspitujući se o Mesiji. Znali su za Isusovu posetu hramu kad Mu je bilo 12 godina, i čuli Jovana Krstitelja koji je predstavio Isusa kao „Jagnje Božje“ (Jovan 1,36). Bilo je dobro poznato da je Isus pretvorio vodu u vino, lečio bolesne i isterivao demone. Oni su to znali! Ali nisu bili voljni da dodu k Njemu i imaju život.

Isus je znao da je dolaskom na zemlju stupio na neprijateljsku teritoriju. „K svojima dođe, i svoji ga ne primiše“ (Jovan 1,11). „Vidjelo se svjetli u tami, i tama ga ne obuze“ (stih 5). Uprkos tome što je Danilovo proročanstvo otkrivalo kada će Isus biti pomazan kao Mesija – pa otuda i prično vreme Njegovog rođenja – upravo onaj narod koji je bio zadužen da pripremi svet za Mesijin dolazak zaspao je na kormilu spasenja.

Pravo u naše srce

Utelovljenje je bilo zadržavajuće čudo, natprirodni fenomen. Stvoritelj svemira da bude rođen od žene! Ipak, pre 2.000 godina Isusovo utelovljenje zanemarili su baš oni koji je trebalo najviše da ga slave. Da li bi se istorija eventualno mogla ponoviti?

Pitanje za Božji narod danas glasi: *Šta mi činimo u vezi sa Utelovljenjem?* Poput religioznih vođa u Isusovo vreme, mi takođe znamo. Znamo ono što su oni znali – voda pretvorena u vino, vaskrsavanje mrtvih, slepima otvorene oči, a hromi hodaju i skaču i slave Boga – a znamo i više od toga. Mi znamo kako je Bog čudesno delovao u

svom proviđenju tokom proteklih 2.000 godina, a videli smo Ga kako deluje i u našem životu. Doživeli smo uslišenje svojih molitava, iskusili čuda, ili u najmanju ruku čuli o tome kako je Bog delovao u životu drugih ljudi.

Sve to dokazuje da je Isus Sin Božji, da je došao na ovaj svet da nam da večni život. Isus nije došao na ovu zemlju jednostavno zato da nas impresionira onim što božansko može da učini, ili da omeša naše srce očaravajućim mentalnim slikama bebe rođene u štalici. Isus je došao na zemlju sa zadatkom. Utelovljenje je bilo veličanstven događaj koji je stavio u pokret Njegovu ovozemaljsku službu, pružajući čitavoj ljudskoj porodici priliku da dobije večni život.

U stvari, Isusovo utelovljenje je nerazmrsivo povezano sa Njegovom sadašnjom službom u nebeskoj svetini. U Jevrejima 2,17 stoji: „Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i vjeran poglavaru sveštenički pred Bogom, da očisti grijhe narodne.“ U daljem objašnjenju pisac nastavlja: „Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju“ (stih 18).

Utelovljenje je imalo svrhu. Ono govorci o Spasitelju koji je došao u duševnu bolnicu ove planetе ne samo da daje, nego da neprestano daje. Isus je došao u svet ispunjen bedom i očajem da pomogne „onima koji se iskušavaju“. Utelovljenje je Božje obećanje nama da će hiljade godina kasnije u budućnosti, Isus kao prvosveštenik ponuditi pomoći svima koji se bore sa grehom. Pošto su Mu poznate naše borbe, On nas neće ostaviti da se sami borimo, zaboravljeni, bez ičije pomoći.

Isus je znao da je dolaskom na zemlju stupio na neprijateljsku teritoriju.

Isus iz iskustva razume izazove s kojima se suočavamo i zavetovao se da će podariti snagu svakoj osobi koja zatraži pomoć. Mi pevamo ovog Božića pesme kao što su „Tiha noć“ i druge, i dobro je što to činimo. To su divne pesme koje podstiču snažne emocije i približavaju naše srce srcu Božjem. I podsećamo se da je Isusovo utelovljenje imalo svoju svrhu. Isus je došao na ovaj svet da nas spase od greha, a posle nešto više od 30 godina pošto je rođen u Vitlejemu, uzneo se na nebo da bismo mi mogli „da pristupimo... slobodno prestolu blagodati, da primimo milost za vrijeme kad nam zatreba pomoć“ (Jevrejima 4,16).

Svaki grešnik svestan svoje potrebe za Božjom blagodaću može se prisetiti Utelovljenja, i znati da je Isus rođen sa određenim ciljem. On „je došao da obnovi u čoveku sliku Tvorca. Niko osim Hrista ne može ponovo oblikovati karakter upropasćen grehom. On je došao da istera demone koji su kontrolisali volju. On je došao da nas podigne iz praha, da preoblikuje okaljni karakter prema obrascu Njegovog božanskog karaktera, i da ga učini lepim sopstvenom slavom“.³

Hristovo utelovljenje je obećanje vama da će On upravo to učiniti i za vas.

¹ Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 37 orig.

² Citati uzeti iz Biblije u prevodu Daničić-Karadžić.

³ Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 37.38 orig.

Džon Bredšo
je spiker-direktor medijske
službe *It Is Written*; živi
sa svojom porodicom u
Tenesiju, SAD.

Promena paradigme pod nazivom

Reformacija u šesnaestom veku bila je epicentar dubokih promena. Te promene nisu bile izazvane društvenim ili ekonomskim snagama. Centralni problemi bili su po svojoj prirodi teološki. Protestantski teolozi prve generacije zaključili su da su crkva i sholastička teologija prekrili evanđelje slojevima ljudske tradicije. Na kocki je bilo razumevanje načina na koji se čovek može spasiti. Bilo je to pitanje života ili smrti, budući da je crkva zagovarala sistem spaseњa u kome je blagodat bila svedena na status robe koja se može zaraditi.

Vraćanje osnovama

Novo shvatanje evanđelja u šesnaestom veku donelo je promene takvih razmera da je Dajermejd Mekalok, dobro poznati biblijski naučnik, pišući o istoriji reformacije, sažeto prikazao tu promenu paradigme kao „Sve nanovo stvoreno“.¹ Osnovni doprinos Martina Lutera teologiji predstavljalo je priznanje da je spasenje besplatan dar božanske milosti, a ljudska bića ne mogu učiniti ništa da bi ga stekla, sem da ga prime jedino verom.

To je bila revolucionarna ideja, pošto je stajala u oštem kontrastu sa srednjovekovnim shvatanjem spasenja u kome je koncept zasluge igrao ključnu ulogu. Greh se smatrao problemom bića, što je iziskivalo lečenje kroz proces preobražaja. Prema tome, smatralo se da je spasenje rezultat toga

što postajemo „sveta osoba sarađujući sa blagodaću na svaki mogući način“²

Taj sistem je podrazumevao da ljudska bića moraju dodati sopstvene napore delovanju Božje blagodati kako bi se postiglo spasenje, jer večni život dolazi kao nagrada za saradnju sa božanskom blagodaću. Čistilište, koncept smatrani teološkim temeljem za ogroman crkveni biznis u srednjovekovnom periodu (uključujući plaćanje spasenja kupovanjem indulgencija), postalo je za reformatore simbol svega pogrešnog u takvom viđenju spasenja. „Teologija krsta“ nalazila se u središtu Luterovog argumenta, ističući bitnost Božje milosti uprkos ljudskom grehu, umesto da se od ljudi zahteva vrlina kao preduslov za primanje blagodati.

Božja pravednost

Ključni izraz u Luterovoj misli jeste „Božja pravda“ (*iustitia Dei*). U Rimljanima 1,18-3,20 Pavle iznosi argument da su svi ljudi grešni, te da je glavni problem čovečanstva suočavanje sa Božjom pravdom. U teologiji pre reformacije „Božja pravda“ predstavljala je ekvivalent kazne koju je izričao božanski sudija. Luter je opravavao to gledište posle proučavanja Psalama, poslanica Rimljanima i Galatima u periodu između 1513. i 1517. godine, dok je držao predavanja o tim knjigama na Univerzitetu u Vitembergu.

Luter je biblijski ustanovio da *iustitia Dei* ne treba da bude shvaćena u smislu Božje pravde kojom Bog opravdava samog sebe, nego kao pravednost kojom On opravdava grešna ljudska bića. Pravednost je dar Božji dat za dobrobit čovečanstva. To je dar kojim Bog proglašava vernike pravednim čak i ako oni to sami po sebi nisu.

Nova definicija pravednosti upućuje na Boga kao na „izvor svakog dobra“. Krst otkriva „Boga prepunog radosti koji uživa da tu radost podeli sa drugima. On nije škrt niti koristoljubiv, već Bog koji uživa u tome da bude milostiv“. To se otkriva u najvažnijem iskazu Pavlovog argumenta o opravdanju verom u Rimljanima 4,25: „(Isus naš Gospod) se predade (na smrt) za grijeha naše, i ustade za opravdanje naše“.

Pošto je objasnio neophodnost opravdanja (Rimljanima 1-3) i način na koji ono deluje (Rimljanima 4), apostol Pavle ukazuje na rezultat opravdanja u Rimljanima 5,1-11. U tim stihovima on opisuje blagoslovnost Božjeg naroda koji je dobio nov status u Isusu Hristu. Osnovna tvrdnja ovog odlomka stoji na samom početku: „Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista“ (1. stih). U činu pomirenja, kroz žrtvu Isusa Hrista, Bog nam je dao sebe: dao nam je svoje prijateljstvo, koje je osnova za nadu i razlog za radost.

Laslo Galus

akog “dobra“ reformacija

Prema argumentu u Rimljanima 5,1-11, glavno obeležje vernika je radost u Bogu: duboka i zadovoljavajuća sreća nalazi se u službi Bogu i traženju Njegove slave u našem životu. Hrišćani imaju valjan razlog da se raduju uprkos životnim okolnostima, zato što je Bog delovao u njihovu korist i izbavio ih iz ropstva grehu da bi živeli novim životom u Isusu Hristu. Mi možemo imati sigurnost čak i kada smo suočeni sa ljudskim slabostima, zato što nas Bog opravdava na osnovu naše vere u Hristovo delo spasenja, mada mi ništa ne doprinosimo tom spasenju. Iako će vera proizvesti dobra dela u životu neke osobe, spasenje ne dolazi kao rezultat izraza „vera plus dela“, kako se to tvrdi u rimokatoličkom gledištu o spasenju.

To je stvarno nešto lično

Opravdanje verom je doktrina sa dubokim egzistencijalnim značajem. Pošto nas to iskustvo menja do srži i određuje našu večnu budućnost, za protestantske teologe šesnaestog veka doktrina o opravdanju predstavljala je „sažetak hrišćanske doktrine“, „predmet na kome crkva stoji ili pada“. Mnogo šta se izmenilo tokom proteklih 500 godina, otkada Evropa plamti suočena sa tim bitnim teološkim pitanjima.

Danas nam je, međutim, potrebno da se još snažnije usredsredimo na princip reformacije – na opravdanje verom. Taj biblijski princip ima potencijal da nam podari sveže iskustvo Božjeg dela, Božje sile, Božje mudrosti, Božje snage, Božjeg spasenja, i

Božje slave – tako neophodnih u današnjoj sekularnoj postmodernoj kulturi. Reformacija ostaje bitna, čak i posle 500 godina.

1. Diarmaid MacCulloch, *All Things Made New: The Reformation and Its Legacy* (Oxford: Oxford University Press, 2016).
2. Roger E. Olson, *The Story of Christian Theology: Twenty Centuries of Tradition and Reform* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity, 1999), p. 373.
3. Alister McGrath, *Iustitia Dei: A History of the Christian Doctrine of Justification*, 3rd ed. (Cambridge: Cambridge University Press, 2005), p. 222.
4. Michael Reeves and Tim Chester, *Why the Reformation Still Matters* (Wheaton, Ill.: Crossway, 2016), pp. 209, 210.

Dr Laslo Galus
je profesor novozavetnih studija na Beogradskom teološkom fakultetu u Srbiji.

Iskustvo spasenja

U beskrajnoj ljubavi i milosti Bog je učinio Hrista, koji nije znao za greh, grehom za nas, tako da u Njemu možemo biti učinjeni Božjom pravdom. Vođeni Svetim Duhom mi osećamo svoju potrebu, priznajemo svoju grešnost, kajemo se zbog svojih prestupa, i upražnavamo veru u Isusa kao Gospoda i Hrista koji je naša Zamena i Primer. Ta vera koja prima spasenje dolazi preko božanske sile Reči i dar je božanske blagodati. Kroz Hrista mi smo opravdani, usvojeni kao Božji sinovi i kćeri i oslobođeni od vlasti greha. Nanovo smo rođeni i posvećeni Duhom; Duh obnavlja naš

um, upisuje Božji zakon ljubavi u naša srca i mi dobijamo silu da živimo svetim životom. Time što ostajemo u Njemu, postajemo sudeonici u božanskoj prirodi i imamo jemstvo spasenja sada i na sudu. (1. Mojsijeva 3,15; Isaija 45,22; 53; Jeremija 31,31-34; Jezekilj 33,11; 36,25-27; Avakum 2,4; Marko 9,23.24; Jovan 3,3-8.16; 16,8; Rimljanima 3,21-26; 5,6-10; 8,1-4.14-17; 10,17; 12,2; 2. Korinćanima 5,17-21; Galatima 1,4; 3,3.14.26; 4,4-7; Efescima 2,4-10; Kološanima 1,13.14; Titu 3,3-7; Jevrejima 8,7-12; 1. Petrova 1,23; 2,21.22; 2. Petrova 1,3.4; Otkrivenje 13,8.)

Posle smrti Elen Vajt 1915. godine, K. K. Krajsler, kao i većina njenog osoblja, tražio je posao. Prilika mu se ukazala na Godišnjem zasedanju 1915, gde je privremeno radio kao stenograf. Posle jednog izveštaja o misionarskim aktivnostima u toku, A.G. Danijels, predsednik crkve, pozvao je Krajslera da kao misionar podne u Kinu.

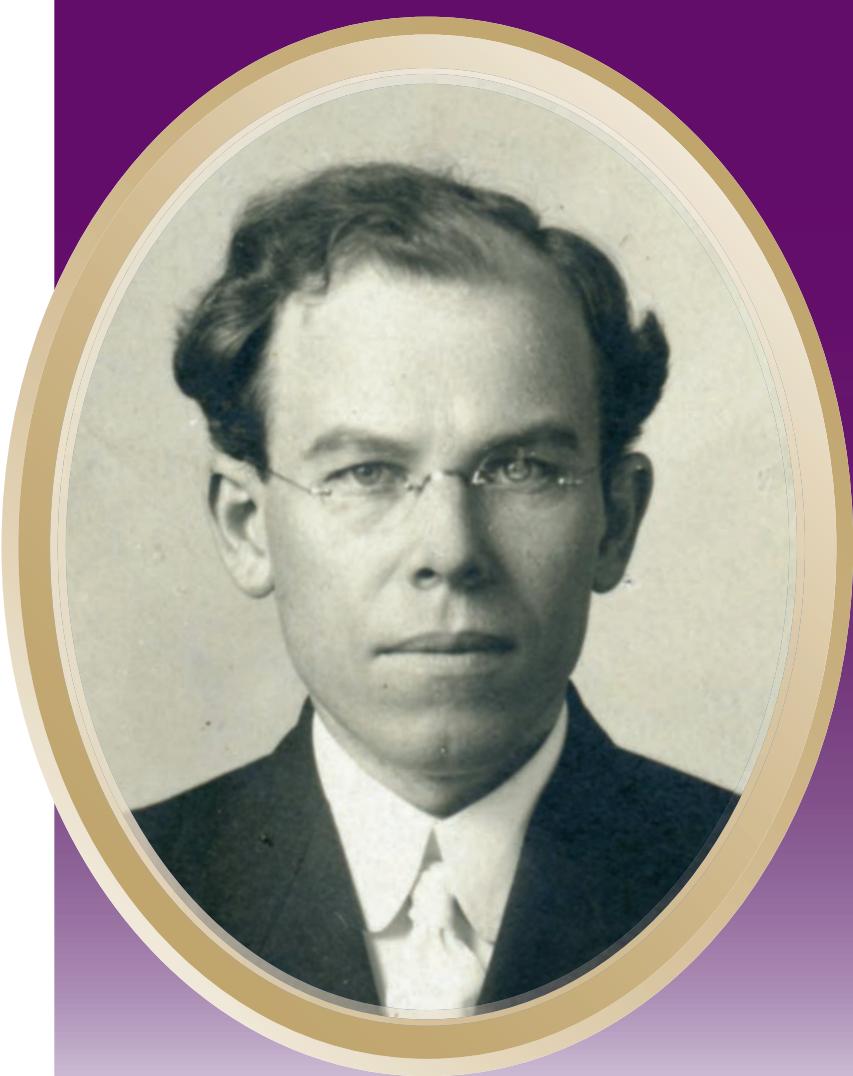
Krajsler je verovatno o tom pozivu porazgovarao sa svojom ženom Mini (1874-1963), i čerkom Beatris. Ubrzo su prihvatili poziv da odu u Aziju diviziju. Nekoliko sedmica Klarens Krajsler proveo je na „propotovanju“ kroz istočnu Aziju sa grupom novih misionara i crkvenih vođa. Otišao je ukrcavši se na brod Kina 2. novembra 1916. Porodica mu se pridružila sledećeg marta.¹

Obučavanje misionara

Krajsler je stigao na vreme da učeštuje u organizovanju Azijske divizijske konferencije, na izuzetno važnom sastanku da se misije uvrste u uniju kao deo odeljenja svetske crkve. Bio je takođe izabran za sekretara, zadužen za razvoj literarnog dela.² Naravno, on je pomagao ne samo na koordinaciji izdavačkih inicijativa već i rada povezanog sa medicinskim i vaspitnim oblastima.

Sa izbijanjem Prvog svetskog rata, crkva je bila prisiljena da preusmeri sredstva u srazmerno bezbednija mesta. Kao rezultat toga, crkva je znatna sredstva uputila u Aziju i tamo postavila misionare. To „zlatno doba“ adventističkih misija bilo je izuzetno važno vreme u razvoju novih materijala.

Krajsler je bio pokrenut da u tim zemljama objavljuje dobru vest o Hristovom skorom povratku.³ Obezbedio je knjige, mape, i ostala sredstva i krenuo da radi, učeći istovremeno jezik. Kineski narod, pisao je on, „jedan je od najljubaznijih na zemlji“.⁴ Veliki izazov je bio kako dopreti do tako

Majkl V. Kembel

Bekstvo *preko* krova

*Misionarski doživljaji
Klarensa K. Krajslera*

mnogo ljudi, i to je bio posao koji se mogao obaviti jedino uz božansku intervenciju. Krajsler je verovao da je ključ uspeha u radu bilo obučavanje, i ohrabrvanje lokalnih vođa koji bi, s vremenom, postali najdelotvornija oruđa da dosegnu do sopstvenog naroda.

Život na ivici

Život u Kini, dok je tamo radio, bio je ponekad daleko od spokojnog. Neki će se setiti Bokserskog ustanka, kada su mnogi hrišćani bili ubijeni. Krajsler je prepoznao da je nalog za ispunjenje misije bio važniji od cene.

Najdramatičnija priča o „životu na ivici“ vezana je za oštro progonstvo u Hunanu, Kina. Dok su se gospodari rata sa severa borili sa komunističkim frakcijama, to je zaista bilo „vreme stresa“. Krajsler je bio zahvalan za posvećene radnike odane „osnovnim načelima naše vere“. Zbog tenzija u toj oblasti, on mnogo godina nije uspevao

da poseti te radnike. Prilika se ukazala da se sastane sa njima 17–22. februara 1927.

Prema Krajslerovom ličnom izveštaju, dan pre sastanka nekolicina njih koji su ranije bili deo njihove grupe zatvorili su vernike u crkvu s namenom da ih ubiju. Članovi su pobegli tako što su se jedan po jedan uspuzali na vrh krova. Iako su službenici bili zaključali ograćeni prostor sedišta misije, oluja je sprečila njihove neprijatelje da krenu u poteru za njima te su tako uspeli da dodu do jedne kolibe izvan grada. Krajsler je taj sastanak opisao kao jedan od najboljih koji su ikada održali, a vrhunac je bio proslavljanje Gospodnje večere na zemljanim podu. Posle bekstva, neki su se sakrili a nekolicina je čak umrila. Bio je to početak jednog od najozbiljnijih progontstava s kojima se crkva do tada suočila.⁵

Takve vesti nisu bile neuobičajene u Krajslerovim izveštajima, koji je više puta napisao da su ga banditi progolili i pucali na njega, i spoznao koliko mu je život bio u opasnosti kad je u štampi objavljivao životne priče umrlih misionara i radnika crkve.⁶

„Mnogi su bili proganjeni i bačeni u zatvor“ – izveštavao je Krajsler.⁷

Zaveštanje

Članovi crkve bili su šokirani kad su saznali da je Krajsler umro na svom putu za Tibet da bi pomogao da se i tamo objavi adventna vest. Nije se osećao dobro kada je krenuo, pa iako su pokušali da ga nađu i vrate iz zabačenog sela na severozapadu Kine, avion nije stigao na vreme. Krajsler je umro od upale pluća.⁸ Pozajmljeni avion prevezao je njegovu porodicu i vode misije na njegovu sahranu.⁹

Njegov veličanstveni primer predanosti i žrtvovanja služio je kao nadahnuće mnogim budućim misionarima. Jedna grupa studenata, čuvši za njegovu smrt, posvetila je život aktivnom propovedanju evangelija.

Krajslerova duboka ljubav prema kineskom narodu učinila ga je jednim od najuticajnijih misionara u toj zemlji.¹⁰

Nedavno sam pokušao da ustanovim da li bih mogao pronaći Krajslerov grob u severozapadnoj Kini. Pronašao sam njegove ostatke, godinama skrivene, na padini jednog brda, u očekivanju poziva Darodavca života. Okupljena oko njegovog groba, naša mala grupa kleknula je na molitvu, tražeći od Boga pomoći da ostanemo verni do Njegovog ponovnog dolaska.

¹Videti belešku u *Review and Herald*, Mar. 22, 1917, p. 24.

²Asiatic Division Conference: Summary of Proceedings of the First Session, Shanghai, April 5-24, 1917", *Review and Herald*, June 21, 1917, pp. 16, 17. Videti takođe Krajslerova lična razmišljanja: C. C. Crisler, "Asiatic Division Conference Session Notes—No. 2", *Review and Herald*, June 14, 1917, pp. 11, 12.

³C. C. Crisler, "Asiatic Division Conference Session Notes—No. 2", *Review and Herald*, June 14, 1917, pp. 11, 12.

⁴C. C. Crisler, "Advance Returns From China", *Review and Herald*, Oct. 30, 1930, pp. 12, 13.

⁵Ovaj izveštaj je zasnovan na C. C. Crisler, "Our Faithful Chinese Workers in Hunan", *Review and Herald*, May 12, 1927, pp. 9, 10.

⁶Beleška iz Krajslerovog pisma, naveo H. W. Miller, M.D., "Delivered From Bandits", *Review and Herald*, Jan. 31, 1935, p. 24.

⁷Uporediti: "Our Fallen Coworkers", *Review and Herald*, June 11, 1931, p. 21.

⁸Frederick Lee, "A Challenge to the Remnant Church", *Review and Herald*, Apr. 23, 1936, p. 1; M. E. Kern, "Death of C. C. Crisler", *Review and Herald*, Apr. 9, 1936, p. 24.

⁹U jednoj belešci na fotografiji sa Krajslerove sahrane, koja se nalazi u Zadužbini Elen G. Vajt, kaže se da je korišćeni avion pripadao generalu Čengu. Objavljeni izveštaji u *Review and Herald* diskretno pomenuju da je Milor obezbedio avion od "jednog prijatelja".

¹⁰Za iscrpljivo proučavanje, videti : Michael W. Campbell, "Power, Print, and Martyrdom: C. C. Crisler and the Development of Seventh-day Adventist Missions in China, 1916–1936", *Ching Feng: A Journal on Christianity and Chinese Religion and Culture* 13, no. 1 (Spring 2014): 177–195.

Dr Majkl V. Kembel
je vanredni profesor
za istorijske/teološke
studije na Adventističkom
internacionalnom institutu za
napredne studije, na Filipinima.

„Gosti i došljaci“

Retko čujem da se o vernicima govori kao o putnicima u ovom svetu. Zar to nije dobra biblijska slika?

To je uvek bila dragocena biblijska slika da se označi Božji narod. Danas postoji tendencija da se koriste manje religijski pojmovi za putovanje.

Prepostaljam da to ima neke veze sa sekularizmom i političkom korektnošću.

Prema tome, mi govorimo o „svom životnom putovanju“, što je privatna stvar. Dozvolite mi da istražim neke od glavnih komponenata biblijske slike o Božjem narodu kao putniku.

1. Narod u pokretu: Čini se da se upravo u kontekstu Pada u Bibliji pojavljuju slike o putnicima. Kao rezultat ljudske pobune, Bog je isterao čoveka iz Edemskog vrta, udaljio ga od drveta života (1. Mojsijeva 3,23). Kaže se čak da ga je izagnao (24. stih). Glagol *garash* („izagnati“) isti je glagol koji se upotrebjava kad se govorи o tome da je Bog proterao grešне Hananejce iz njihove zemље (npr. 2. Mojsijeva 33,2; Isus Navin 24,18; Psalm 78,55). Posle pada, ljudska bića izgubila su svoju zemљu i krenula ka neprijateljskoj i gotovo neplodnoj zemљi (1. Mojsijeva 3,17-19). Dva heruvima čuvala su put ka drvetu života (24. stih). Otada ljudi žive kao putnici, ili gosti, na zemljи koja je prvo bitno bila njihova. Slika se posebno odnosi na patrijarhe (1. Mojsijeva 15,13; 35,27; 47,9) i na Izraelce koji su napustili Egipat. Gospod je opisao svoj narod, čak i pošto su već boravili u Hananu, kao „došljake i ukućane“ u zemљи koju im je On dao (3. Mojsijeva 25,23). David je ponovo potvrdio tu realnost (1. Dnevnika 29,15; Psalm 39,12). Bog je nameravao da im da bolju zemљу, ono što će Isajia nazvati „novo nebo i nova zemља“ (Isajia 65,17).

2. Putnici i identitet: Strancima je teško da sakriju svoj identitet. Oni se razlikuju od starosedelaca po načinu na koji se oblače i govore, po onome što jedu. Primjenjena na vernike, ta slika prenosi ideju da je Božji narod nešto posebno među ostalima na zemljи. Oni su putnici zato što ih je Hristos, cenom svoje

žrtvane smrti, pozvao da postanu putnici; da budu u svetu, ali da ne pripadaju svetu; da budu sveti (Jevrejima 11,8; 1. Petrova 1,17.18; Jovan 17,14-17). On je bio putnik bez preanca, i za nas putnike postao „put“ života (Jovan 14,6). Hrišćani, kao građani nebeskog grada, pozvani su da predstave vrednosti svog nebeskog doma svojim ponašanjem u svakom pogledu. Kao stranci i putnici, oni ne smeju da budu kontrolisani željama grešne prirode (1. Petrova 2,11), nego da se vladaju „dobro među neznabоćima“ (1. Petrova 2,12). Na svom putovanju u zemљi greha i patnje oni prolaze kroz iskušenja, ali bivaju ohrabreni da istraju (1. Petrova 1,6.7).

3. Putnici i nada: Slika o Božjem narodu kao putniku ima i jednu komponentu koja se tiče poslednjeg vremena. To nije neko nasumično putovanje; ono je usmereno ka izvesnom cilju. Avram je izašao iz svoje zemљe čekajući „grad koji ima temelje, kojemu je zidari i tvorac Bog“ (Jevrejima 11,10). Konačno odredište putnika je mesto ka kome je sve usmereno: Božje prebivalište. Putnici očekuju trenutak kada će se i sami naći u kosmičkom središtu obožavanja da bi se s dubokim poštovanjem i zahvalnošću poklonili pred svojim Stvoriteljem i Otkupiteljem. To će se dogoditi prilikom Drugog dolaska, kada Hristos bude ispunio obećanje dato učenicima da će ih odvesti u Očev dom (Jovan 14,1-3). Za sada, putnici putuju ka nebeskom gradu, boljoj zemљи (Jevrejima 11,16), imajući pred sobom taj poseban cilj verom u božanska obećanja. O ranijim putnicima se kaže da su ga videli „iz daleka,... priznavši da su gosti i došljaci na zemљи“ (Jevrejima 11,13). Putnici se oslanjaju na Božja obećanja sa apsolutnim poverenjem. U isto vreme, oni govore drugima da su putnici i pozivaju ih da im se pridruže na njihovom putu ka Božjem boravištu u središtu svemira.

Angel Manuel Rodriguez

služio je kao pastor, profesor i teolog;
sada je u penziji.